

rømmet, givet til den ærede nærværende Underrigsminister; men den samme Betragtning kunde jo i mangfoldige Tilfælde føre til at give Regjeringen uindskrænket Myndighed. Det er dog ikke Meningen at indføre Absolutismen igjen, men dette Forslag hviler i Virkeligheden paa aldeles absolutistiske Principer. Hvad gaaer nemlig Forslaget ud paa? Det hedder i sammes § 1: „Regjeringen bemyndiges til at søge den i Medfør af Loven af 10de Mars 1861 indgaaede Contract om Driften af de i samme omhandlede Jernbaner ophævet og til at erhverve de af det danske Jernbanedriftsselskab for Jernbanesectionerne Aarhus-Manders, Aagaard-Viborg, Viborg-Skive-Struer, Nyborg-Odense-Middelfart-Strib og Vandrup-Kolding-Fredericia udstedte Driftsactier.“ — Ja, nu læste jeg nok Mindretallets Forslag op, men det kommer i Virkeligheden ud paa det samme, thi de forskjellige Forslag ere i saa Henseende lige gode. Det er altsaa en uindskrænket Bemyndigelse, der her gives Regjeringen til at erhverve det, hvorom der er Spørgsmaal, det er en illimiteret Credit, der gives. Det er mig ikke bekjendt, at man ellers pleier at indlede Foretagender af denne Art paa den Maade. Dernæst maa man dog spørge, ved hvilke Midler denne Bemyndigelse skal føres igennem. Man pleier dog i saadanne Løve at see en Bevillingsbestemmelse, man pleier at faae at vide, hvilke Midler der skal anvendes dertil. (Fischer: Det er slet ikke overseet.) Jeg hørte ikke, hvad det ærede Medlem sagde; jeg vilde meget gjerne høre det. (Formanden ringer; Ophold.) Naa, jeg maa altsaa ikke faae det at vide. Man pleier at see en Bevillingsbestemmelse i saadanne Løve, hvorved der siges, at enten rede Penge eller Statsobligationer, enten af Reserfonden eller nye Obligationer, eller maastee baade rede Penge og Obligationer stilles til Raadighed. Nu kan jeg derfor ligeoverfor dette Forslag virkelig ikke Andet end spørge: Have vi en Finansminister? Jeg har idetmindste ikke fra Ministeriets Side hørt nogen Bemærkning derom, og jeg fristes derfor, siden det ærede Udvalg aldeles slyder dette til Side, og Regjeringen tier ganske stille dertil, til endvidere at spørge: Have vi en Grundlov? Nu veed jeg natur-

ligviis ligesaa godt som de ærede Medlemmer, at, hvis vi vilde tage dette Spørgsmaal reent praktisk, saa kunne Udvalgets Medlemmer sige: „Vi kunne naturligviis ikke sætte noget Maximum eller sige, at Ministeren ikke maa gaae ulyd over et vist Maximum, saalidt som vi kunne sige, at Obligationerne ikke maae overlades til en Cours af under et Beløb: x.“ Men hvad følger deraf? Deraf følger efter mit Begreb, at den Form, hvorunder dette Lovforslag er bragt ind her i Salen, er absolut forlastelig, thi det er virkelig noget Uført, at man i en Sag som denne, der dog ikke er af de ganske ubetydelige, og hvor der dog ikke er nogen Nødvendighed for at indrømme et saadant Dictatur, fuldkomment kaster den sædvanlige Begrænsning overbord. I den Grad er man nu fanatisk indtagen for det nye Princip, at man aldeles synes at glemme, at der er noget Andet i Verden end en Statsdrift af Jernbaner. — Men det er virkelig ikke det eneste Punkt, hvori man ved Forslaget har glemt den her i Landet herskende Retsforfatning. Den ærede Ordfører havde aabenbart en lille Fornemmelse af, at der kunde opstaae Misligheder ved Forslagets Gjennemførelse. Han fremhævede selv som en Indvending, der vel ikke var gjort, men som han erkjendte kunde gjøres, at der vilde kunne opstaae Vansteligheeder, hvis Rigsdagen altsaa meget blandede sig ind i alle Jernbanedriftens Detailspørgsmaal. Dette er saa fuldkomment sandt, at jeg anseer det for høist usandsynligt, at det skulde kunne undgaaes, hvis vi faae en Statsdrift; men i alt Fald vil det være umuligt at undgaae det, naar de, der bringe det nye System frem, ikke søge ved positive Forslag at raade Bod paa denne Vansteligheid. Hvorledes troer det ærede Medlem, at det vi gaae, dersom Lovforslaget vedtages, saaledes som det er affattet? Hvad have de ærede Medlemmer tænkt sig med Hensyn til Finantslovens Stilling overfor hele denne Drift? Have de ærede Medlemmer virkelig troet paa Muligheden af, at det hele Jernbanebudget, s. Ex. det personelle Budget, skulde kunne undrages fra den bevilgende Myndigheds Indflydelse? Have de virkelig et Dieblis kunnet tænke, at det i Rængden skulde kunne lade sig gjøre, at